

KÜFÜR MANTIĞI

Ekrem SAĞIROĞLU

İlk insanın yaratılışından ve ilâhi teklifin yapılışından bu yana, doğru ile yanlış arasında sürekli bir mücadele bulunagelmıştır. İlâhi dinin taraftarları ile karşı çıkanlar arasındaki bu mücadelede, Allah'ın elçileri Peygamberler, din yayıcısı olarak en etkin oldukları gibi, aksiyonları icabı en çok reaksiyona ve taarruza c'a onlar hedef olmuşlardır. Başlangıçta sözle olan mücadelelerin giderek eyleme dönüştüğü zamanlar da olmuştur.

Bu İlâhi Davetçilerin, gerek kendi Peygamberlik güçleri, gerek bağlılarının da yardımıyla, ekseriya karşı çıkanları etkisiz bıraktıklarını, fakat bazan da çaresiz kalıp Rab'larına müracaat ettiklerini görüyoruz. Nuh (a.s.) in milletini yola getirmekte aciz kalıp Allah'tan yardım dilemesi gibi¹.

Elden ele geçip Son Resul'de karar kılan din bayrağının ne derece hakaret ve tepkilere hedef olduğu da herkesce mâlûmdur.

(1) el-Müminûn: 26, es-Şuara: 117-118, Kâmer: 10, ve Nuh sûresinin muh. âyetleri.

GÜNÜMÜZ MÜSLÜMANLARININ
YAŞLI VE AZ OKUMUŞ KİMSELERDEN
OLUŞMASI, YİNE İNSANLIĞIN KENDİ
HATASIDIR VE KESİNLİKLE ESKİ
DİNSİZLERİN YAPTIĞI GİBİ, DİNE ÂİT
BİR KUSUR OLARAK DÜŞÜNÜLEMEZ.
ÇÜNKÜ DÜNYA VE MADDE ÖLÇÜLERİNE
GÖRE ÇOK İLERİLERDE VE YÜKSEKLERDE
OLAN BİR ADAM, BÂZAN GERÇEĞİ
GÖRMEYEBİLİR BUNA RAĞMEN BASİT
BİR ÇOBAN HER ŞEYİ ANLAYABİLİR.

Şimdi bu girişten sonra, ilk teb-
liğ âletinin "söz", ve karşı çıkma-
ların da bu cinsten olması hasebiyle,
başlangıcından bugüne kadar
dine ve bağlılarına itiraz ve taarruz
edenlerin söyledikleri sözleri akıl
ve mantık ölçülerine göre değerlendirip
mantıkları hakkında bir hüküm
vermeye çalışacağız. Kafa yapılarındaki
birbirine benzer tarafları ve
ortak noktaları göreceğiz. Hepsi
hakkındaki değer hükmümüzü yazı-
nın sonunda vermek üzere, ilk ör-
nekleri Kur'ân-ı Kerîm'den ve tarihi
seyri içinde alıp, durumlarını ince-
lemeye çalışalım.

İLK PEYGAMBER ve İBLİS:

Şeytanın itirazı, aslında üzerinde
söz edilmeye değmeyecek kadar
yersizdir. Çünkü Şeytanın Allahû
Teâlânın secde emrine karşı koy-
masında, ileri sürdüğü gerekçe
"Beni ateşten, onu çamurdan yarat-
tın. Ben ondan üstünüm."² fikrin-
den ve çok basit bir kazıyyeden iba-
retti. Bunun geçersizliği ise mey-

dandadır. Çünkü secde emrini ve-
ren, ateşten de olsa "Yaratan"dır.
O'nun yaratıcılığını, yani kendisini
de, Adem (a.s.) da yaratanın O ol-
duğunu kabul edip emrine uyma-
mak mantık bakımından da yanlış-
tır. Yaratıcılığını kabul etmek, bü-
yüklüğü de kabullenmektir. Bu-
nun için İblis'in bu çıkışı, esasta
olduğu gibi usül yönünden de, ebe-
dî bir yanlışın ilk başlangıcı gibi gö-
rünmektedir. Zaten bunun için ebe-
dî sapkınlık ve saptırıcılığın numû-
nesi olarak damgalanmıştır.

NUH (a.s.) A KAVMİNİN İTİRAZI:

Bunların karşı koymalarında
kullandıkları sözlerde ve ileri sür-
dükleri gerekçelerce de büyük bir
mantıksızlık sırtmaktadır. Nuh (a.
s.) a şöyle karşı çıkmışlardı: "Mille-
tinin inkârcı ileri gelenleri: "Senin
ancak kendimiz gibi bir insan oldu-
ğunu görüyoruz. Daha başlangıçta,
sana bizim ayak takımı dışında
kimsenin uyduğunu görmüyoruz. Si-
zin bizden bir üstünlüğünüz de yok-

DIYANET
DERGİSİ
CİLT: XVI
SAYI: 3

MAYIS
HAZİRAN
1977

tur. Biz sizi yalancı sanıyoruz” dediler. Bir başka sözlere: “Milletin ileri gelenleri: biz senin apaçık sapıklıkta olduğunu görüyoruz” dediler.

Peygamberi suçlamak ve gülünç sıfatlarla nitelemekle de kalmayıp, daha cür’etkâr bir tavırla kendileri için tehlikeli olacak bir teklifte bulunuyorlar: “Ey Nuh! Bizimle tartıştın, hem de çok tartıştın Doğru sözlü isen tehdit ettiğin azabı başımıza getir”⁵ dediler. Bu meydan okumanın daha sonraki dinsizlerde de bulunduğunu göreceğiz.

İtiraz ve suçlamaları içinde en gülünç olanı da, Peygambere “sapık” ve “deli” teşhisini koyduktan sonra kendi adamlarına: “O’nu bir süreye kadar gözetleyin!”⁶ diyerek tedbir almalarıdır. Sanki azgın bir çeli bağdan boşanmıştır ve etrafa tehlike saçmaktadır.

Yine Nûh (a.s.) in, en son anda oğlunu gemiye ve îmana davet ettiğinde aldığı cevapta çok enteresandır. “Dağa sığınırım beni kurtarır”⁷ demişti. Halbuki bu, ancak çocukların veya akılları çocuk seviyesinde kalmışların bel bağlayacağı bir ümit olabilir. Bu nasıl mantık ki, tehlike başladığı ve onu gözleriyle gördüğü halde, kurtuluş gemisine adımını atmıyor, dağa güvenerek küfründe ve inadında devam ediyor.

Sonra Nûh (a.s.) in gemiyi yaparken yanından geçenlerin alay ecişleri (8) ve gülüşleri de akıllara hayret verecek bir durumdur. Çünkü ileride kendileriyle alay edilecektir⁸.

Bu arada kaydedelimki, aynı durum bugün de vardır. Küfrün İslâm’a alaylı ve küçümser bir bakışı vardır. Açıktan değilse de, sinsi ve gizli bir istihza ve bıyık altından gülüş, İslâm bağlılarını hor görme

açıka sezilmektedir. Bugün bunlara karşı bir Tûfan tehdidi bulunmasa da, Kur’ân beyâniyle ileride kimin kiminle alay edeceği belli olacaktır.

HUD (a.s.) ve MİLLETİ:

Bunlarda da hemen aynı şeyi görüyoruz. O devrin inkârcıları da O’nu “beyinsiz ve yalancı”⁹ olarak nitelendiriyorlar. Yine bir sözlere daha: “İster öğüt ver, ister öğüt verenlerden olma, bizce birdir. Bu durumumuz öncekilerin âdetidir.”¹⁰ Öncekilerin âdetine o derece sıkı yapışmışlar ki, hiç bir kuvvet onları bundan ayıramaz. Ve insanı en çok güldüren bir iddiaları da dalâletin zirvesine çıkarak Peygambere: “Bir kısım tanrılarımız seni çarpmıştır.”¹¹ demeleridir. Hem putlara tapmak sapıklığını gösteriyorlar, hem de bir cansızın bir canlıyı, üstelik putun Peygamberi çarpacağını iddia edecek kadar sapıklıkta derinleşiyorlar.

Nûh (a.s.) in milleti gibi, bunların da nihayet birçok münakaşadan sonra azab istediklerini ve¹²: Doğru sözlülerden isen haydi bizi tehdit ettiğin azaba uğrat” diyerek meydan okuduklarını görüyoruz.

Düşünün mantığı ki, insan bir habere inanmasa da bir tehlike mevzu bahis olunca “her ihtimale karşı” diyerek tedbir alır, hiç değilse tehlikeyi üzerine davet etmez. Bilmediği şeye karşı meydan oku-

(3) Hûd: 27.

(4) el-A’raf: 60.

(5) Hud: 32.

(6) el-Müminûn: 25.

(7) Hud: 42-43.

(8) Hud: 38.

(9) el-A’raf: 66.

(10) Şuara: 136-137.

(11) Hud: 54.

(12) el-A’raf: 70.

el-Ahkaf: 22.

maz. En kit akıl bile bunu gerektirir.

Nihayet istedikleri belâ başlarına geldi. Şiddetli bir rüzgâr esti. Hatta azap burunlarının dibine geldiği halde, garip bir iyimserlikle onu nimet olarak yorumladılar. "O azabın yayılarak vadilerine doğru yöneldiğini gördüklerinde, bu yaygın bulut bize yağmur yağdıracak"¹³ dediler. (Önceden de kuraklık olmuştu.)

Normal bir insan aklının bu kadar tersine işleyeceği, mantığın bu kadar körleşeceği düşünülemez. Bu durum ancak onlarda ve devirler boyunca devam eden benzerlerinde görülebilir.

SEMUD KAVMI ve SÂLİH PEYGAMBER (a.s.):

Bunlar da her zaman söylenile gelen "sen de bizim gibi bir insan-sın" ithamının yanına: "Şüphesiz sen büyülenmişsin birisin"¹⁴ ve "şimarık"¹⁵ hükmünü eklediler.

Bunların akla uymayan düşüncelerinden biri de şu: Sâlih (a.s.) in eski hâlini, peygamberlikten önceki durumunu çok beğeniyorlar, fakat peygamberliği ile ilgili haberleri vermeye başlayınca, bu kanaatlerini hemen değiştirip "kötü" damgasını vuruyorlar. "Ey Salih! Sen bundan önce aramızda kendisinden iyilik beklenen bir kimse idin."¹⁶ Yani bir insan iyi olduğunu önceden isbat etse bile, bir ara işlerine gelmeyen bir şey söyledi mi kötü oluyor. Aynı şey Son Peygamber için de vaki olmuştur. Kendisine önce "el-Emin" ünvanını veren O millet, Allah'ın birliğinden bahsetmeye başlayınca yalancı saydılar. Önceki itimada şayanlığı, yalan söylemezlik sıfatı hemen unutulmuştu. Her şeyi gören gözleri hakkı görmekte körleşmişti.

Bunlar da aynen eski inkârcıların âdeti üzere azab ve mucize istemekte geç kalmaçılar. Ve istedikleri azab başlarına geldi. "Bu yüzden onları bir titreme aldı ve oldukları yerde diz üstü çöküverdiler."¹⁷

İBRAHİM (a.s.) ve MİLLETİ:

Sapıklıkları kadar akılsızlıkta da derinleşmiş olan devrinin dinsizlerine karşılık İbrahim (a.s.) ı tam bir diyalog mükemmelliği içinde görüyoruz. Karşısındakini ikna etmek için konuşma ve soru sorma metodunu uygulamış, bu sırada çok kuvvetli akıl ve mantık delilleri getirmiştir. Babasını uyarırken söylediği sözün kuvvetine dikkat edelim: "Babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana bir faydası olmayan şeylere niçin tapıyorsun?.." ¹⁸ Peygamberin delili ve aklı olan bu sözüne karşılık, babasının tavrı ve cevabı oldukça zavallıdır: "Ey İbrahim! Sen mi benim tanrılarımı beğenmiyorsun? Bundan vazgeçmezsen mutlaka seni taşlarım, ebediyyen benden uzaklaş git!.." ¹⁹ dedi. Karşısındaki insanın haklı sözüne karşılık verecek cevabı kalmayan ve acze düşen kimsenin tavrı her zaman bu olacaktır: Tehdit etmek veya kovmak. "İleri sürecek delili, fikri, savunacak izi, söyleyecek sözü olmayan her insan böyle yapardı. Karşı fikri dinlemeyip elinden gelirse kovardı. İbrahim (a.s.) in babası Azer'in hareketi de bu ölçü içine kaldı."²⁰

(13) el-Ahkaf: 25.

(14) es-Şuarâ: 153-154.

(15) el-Kamer: 25.

(16) Hud: 62.

(17) el-A'raf: 77-78.

(18) Meryem: 42.

(19) Meryem: 46.

(20) Peygamberler ve Tevhid mücadelesi. İ. Lütfi Çakın sh. 78 Ank. 1974.

Yine bir defa babasına ve mil-
letine şöyle bir soru yöneltiyor:
"Nelere tapıyorsunuz?" Onlar: "Put-
lara tapıyoruz, onlara bağlanıp du-
ruyoruz.." cevabını verince, İbrahim
(a.s.): "Çağırduğunuz zaman sizi du-
yarlar veya size bir fayda ve zarar
verirler mi?" diye soruyor. Cevap-
larındaki sefaletle bakın: "Hayır
ama, babalarımızı da bu şekilde ya-
pıyor bulduk."²¹

Yani sanki, babalarından öyle
görmüş olmaları onun doğruluğu,
değişmezliği ve terkedilmezliği için
kesin bir teminatır. İnsanoğlunda
akıl tamamen durduğu ve çalışma-
dığı yer işte burasıdır. Bir işin ve
adetin doğru veya yanlış olduğunu
yargılamıyorlar, gördükleri gibi yap-
maya devam ediyorlar.

Bu büyük Peygamberin, aya,
güneşe doğarken bakıp bunların
ilâh olamayacağını tesbitinde de
"Ben batan şeyleri sevmem"²² der-
ken ne kadar canlı bir mantıkla ha-
reket ettiğini görüyoruz. Heybetli de
olsa batan şeylerin geçici olduğunu,
geçici olan şeylerin ise ilâh olami-
yacağını, Allah'ı için ebediyet ve
bekahtın şart olduğunu anlıyor ve
anlatıyor.

Devrinin inkârcı ve tanrılık id-
diasındaki ileri gelen adamı Nem-
rud ile konuşmalarında da O'nun
ileri sürdüğü kuvvetli delillere kar-
şıklık, inkârcının ileri sürdüklerinde-
ki aczi, sefaleti ve tutarsızlığı gör-
memek mümkün değil. "İbrahim:
Benim Rabbim hem diriltir hem öl-
dürür deyince, O: Ben de öldürür ve
diriltirim, dedi. İbrahim: —Allah gü-
neşi doğudan getiriyor, sen de batı-
dan getirsene dedi. İnkâr eden şa-
şırıp kaldı."²³ Rivâyete göre birinci
iddiasını isbat için de iki adam ge-
tirtip, birini öldürttü, diğerini sağ
bıraktı. Gûya aklınca onu diriltmiş
oldu.

İşte bu Nemrut gibi, her zaman
ve bütün inkârcıların; aczine ve fik-
rî yenilgisine, O'nun gibi bir delil

karşısında "şaşırp kalmasına" rağ-
men bu derece cür'et gösterip bü-
yüklük taslaması ve küfründe de-
vam etmesi ancak "küfür mantığı"
ile izah edilebilir.

Yine puthanedeki putları kırıp,
içlerinden en büyüğünü sağlam bı-
rakmasında ve: "—Tanrılarımıza bu
hakareti sen mi yaptın?" diye sor-
duklarında: "— Belki bu işi içleğin-
den en büyüğü yapmıştır, konuşa-
biliyorlarsa onlara sorun."²⁴ deme-
sinde de insanı hayran bırakan bir
muhâkeme ve taktik kuvveti mev-
cuttur. Öyle ya, eğer bunlar kudret
sahibiye (ki öyle biliyorlar) o hal-
de içlerinde en büyük olan bunu
yapmıştır. Çünkü büyük daha kuv-
vetli olur. Üstelik onun ayakta bu-
lunuşu da bunu gösterir. Yok şayet
birbirine birşey yapacak kuvvete sa-
hip değillerse bunlara niye tapıyor-
sunuz! Ve akıl yürütmenin devamı:
"— Konuşabiliyorlarsa sorun.." Ya-
ni konuşamıyorlar. O halde konuşa-
mıyan acizlere niye tapıyorsunuz!.

Bu durum karşısında bir an
afallayıp şaşırıp putçuların akılları
bir nebze çalışır gibi olup birbirleri-
ne "siz haksızsınız" diyorlarsa da,
hemen eski vaziyetlerini alıp yine
eski düşüncelerine dönüyorlar. Küf-
rün ve inadın istediği gibi konuşma-
ya başlıyorlar. Son cevaplarında da
zavallılıklarını iyice ortaya koyuyor-
lar: "—Ey İbrahim, sen de bilirsin
ki bu putlar konuşmazlar..."²⁵

Küfür ile iman arasındaki mü-
cadelede mantık karşılaştırmasının
tarihi seyri içindeki bundan sonraki

(21) eş-Suara: 70-74.

(22) el-En'am: 76.

(23) el-Bakara: 258.

(24) el-Enbiya: 62-63.

(25) el-Enbiya: 65.

bölümünü, başka bir yazıda incelemek üzere, şimdi Son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.s.) den de bir iki örnek verip, hepsinin kritiğini yaparak bugünkü duruma bir göz atalım.

Allah'ın Son Elçisine de tıpkı evvelkilerin âdeti üzere, "büyücü, deli, şair" diyerek işe başlamışlardı. "O da bizim gibi yiyor, içiyor, geziyor.." Bundan nasıl peygamber olur, demişlerdi.

O'nun getirdiği İslâm tezine başka bir tezle çıkamadıkları için, asıldan çürütmek ümidiyle, o tezin sahibini çürüğe çıkarmak emelini güdüyorlardı. İslâm bir çiğ gibi etrafa yayılırken, küfrün ileri gelenleri, şehre giriş yollarını kesip gelenlerin Peygamberle görüşmelerini önlemeye çalışıyorlardı. Bu işe, bir selin önüne saman çöpüyle sed çekmek kadar faydasız ve geçersiz bir tedbirçen başka birşey değildir. Yani bunu tertipliyenlerin akılsızlığına delâlet eder.

Kendisine "el-Emin" ünvanını verip, tebliğden sonra itimsizlik beyan eden bu milletin, Hz. Muhammedin (s.a.s.) Safa tepesindeki çağrısına iştirak edip haberi duyduktan sonra, aldıkları tavır da Hak'kı görmemekteki inatlarının ne kadar şifasız olduğunu gösteriyor. O büyük Peygamber, muazzam bir diyalektikle, Safa tepesine çıkıp halkı başına toplayarak: "—Ey bütün kabile halkları! Şimdi size şu dağın arkasında bir düşman ordusu vardır, bir müddet sonra size baskın yapacaktır, desem bana inanır mısınız?.." deyince, hepsi birden, "evet inanırız, çünkü şimdiye kadar senin yalan söylediğini görmedik"²⁶ dediler. O haberi teyid edecek hiç bir

alâmet bulunmadığı ve görmedikleri halde, inanırız dediler. Fakat bir sâniye sonra "asıl gerçek haberi" verince, Allah'ın birliğinden ve putların sahteliğinden bahsedince, durum değişti. Hepsi birden homurdanarak ve kızarak uzaklaştılar. Bir dakika önce itimat beyan ettikleri adama, yalancı gözüyle baktılar. Yani bir adam, biraz önce çok iyi olduğu halde, biraz sonra kötü adediliyor.

Hepsi gibi bu misâl de haksızlığın, zavallılığın, iflâsın ve yenilginin kimde olduğunu çok iyi belirtiyor. Ve anlıyoruz ki, îmansızlıkla akılsızlık her zaman başbaşa yürüyor.

Şimdi, buraya kaçar verdiğimiz misalleri de göz önüne alarak, her devirdeki inkârcıların itiraz noktalarını, gerekçe ve ithamlarını maddeler halinde tesbit edip bir hükme varmaya çalışalım.

HER DEVİRDE İNKÂRCILAR:

1) Peygamberin kendi içlerinden seçilmiş bir insan olmasını hazmedemiyorlar. O da bizim gibi bir insandır, üstün tarafı da yoktur. Bizim gibi yiyor, içiyor ve geziyor, diyorlar. Yani O'nlardaki fevkalâdeliği görmeyip, kendilerince başka fevkalâdelik arıyorlar.

2) Peygambere uyanlar hep ayak takımı kimselerdir, diyorlar. Yani insanlık ölçüleri hep görünüşe dayanıyor ve insanı dünyadaki durumuyla, maddî durumuyla ölçüyorlar.

DİYANET
DERGİSİ
CİLT: XVI
SAYI: 3

MAYIS
HAZİRAN
1977

(26) Hâtemül Enbiya Hazretî Muhammed ve Hayatı, A. H. Berki-Osman Keskoğlu
Sahife: 59 Ank. 1966 Üçüncü Baskı.

3) Bu sıfatların hepsi kendilerinde bulunduğu halde, Peygamberlere: sapık, deli, beyinsiz, yalancı, sihirbaz, şımarık, büyülenmiş... diyorlar. Kısacası mutlak kemâl'i zeval görüyorlar.

4) Hepsi de Peygamberden, tehdit ettiği azabı başlarına getirmesini istiyorlar.

5) Delilik derecesinde bir iyimserlik içindeler: Tehlike ve belâ gözlerinin önüne kaçır geldiği halde, ondan kurtulmak istemedikleri gibi, bazan onu bir nimet olarak yorumluyorlar.

6) Takib edilmesine lüzum görece kadar Peygambere zararlı bir deli gözüyle bakıyorlar.

7) Peygamber'i tanrılarımız çarpmış olabilir, diyorlar.

8) Peygamberin faaliyetiyle ve sözleriyle alay ediyorlar.

9) Dış görünüşe bakıp müminlere "ayak takımı" ve "rezil" kimseler, diyorlar.

10) Aşırı bir "ata" asabiyeti içindeler. Daima sözleri: "Biz kendimizden evvelkilerin yolunu takip ediyoruz.."

11) Önce iyi dediklerine, peygamberlikten sonra kötü diyorlar.

12) Bir acz ifadesi olarak, verecek cevap bulamadıkları zaman tehdit edip kovuyorlar.

13) Peygamberi ölümle tehdit ediyorlar.

14) Öğüt karşısında hiç etkilenmeyecek kadar fikirlerinde sâbit olduklarını bildiriyorlar.

Bütün bu itiraz noktalarındaki mantık sakatlığı ve ele alınır bir taraf olmadığı ortadadır.

Meselâ: Peygamberin kendî içlerinden seçilmiş bir insan olmasını kabullenememek ne ile izah edile-

bilir.. Bu fikir birçok zamanlarda ve Son Peygamber zamanında da ileri sürüldüğüne göre, demek ki o devir dinsiz ile son devrinki arasında bir benzerlik ve ortak düşünce yapısı mevcuttur.

Peygamber bağlılarına "ayak takımı" ve "seviyesiz" kimseler gözüyle bakış, bugünde daha kuvvetli bir şekilde revactadır. Hakikatı bilmeyen bir adam, hali-hazır müslümanlara, özellikle cami cemaatı çoğunluğuna bakarak olumsuz bir kanaate varabilir. Mevcut müslümanlara bakarak İslâm hakkında hüküm verecek olursa, Müslümanlığı rahatlıkla tenkid edebilir. Çünkü ekseriyetinin yaşlı ve tahsilsiz olduğu görülecektir. Dolayısıyla bu durum bazılarında "ayak takımı" intibahı verebilir. Halbuki bu, görünüş itibarıyla böyledir. İnsanlara hakiki değeri Allahû Tealâ takdir eder.

Müslümanların kılık kıyafet, eca ve yaşayış standardı bakımından, diğerlerinden daima üstün olmaya çalışması tavsiyesi mahfuz kalmak şartıyla; denilebilir ki, fakirlik veya toplumdaki yerini göz önüne alarak bir insan hakkında kıymet biçmek, dinsizlerin yaptığı gibi "seviyesiz kimseler" deyip hüküm vermek yanlıştır. Çünkü hakiki üstünlük Allah yanında ve İmam itibarıyla. Kaldı ki, onların bu küçük görmelerine karşı, Kur'an'da, Nûh (a.s.) in ifadesiyle şöyle buyruluyor: "Küçük gördüklerinize Allah iyilik vermiyecektir diyemem. İçlerinde olanı Allah daha iyi bilir."²⁷

Bu arada şunu da kaydedelim ki, günümüz müslümanlarının ekseriyetinin bu şekilde bir durum arzemesi, yaşlı ve az okumuş kimselerden oluşması, yine insanlığın kendi hatasıdır ve kesinlikle eski

dinsizlerin yaptığı gibi, dine ait bir kusur olarak düşünülemez. Çünkü dünya ve madde ölçülerine göre çok ilerilerde ve yükseklerde olan bir adam, bazan gerçeği görmeyebilir. Buna rağmen basit bir çoban her şeyi anlayabilir.

Bütün bunlarla anlatmak istediğimiz, küfür aklının her zaman kısır olduğu ve oğunkülerle şimdiki-ler arasında büyük benzerlik ve ortak nitelikler bulunduğudur. Hatta denilebilir ki, şimdiki-lerde bu mantık sefaleti daha da derindir ve git-tikçe artmaktadır. Örnek olarak 1961 senesinde fezaya gidip dönen Rus Kozmonot Pilotu Yuri Gagarin'in söylediği sözü hatırlıyalım. O: "Semâda çok yer gezdim, fakat müslümanların Allahına bir yerde rastlamadım.." demişti. Dünyada hiç bir akıl bu kadar aşağılara düşemez. Değil tahsilli insan, alelâde bir insan bile bu söze sadece güler. İman bir tarafa, ilim namına bile bu şekilde bir söz ayıp ve gülünçtür. Her kafa hemen kestirir ki, onun gittiği yer gök yüzü âlemine nazaran bir iğne ucu kadardır. Sonra Allah'ın bir mekânı olduğu ve gök yüzünde bulunduğunu ona kim söylemiştir?..

Çağımız insanında çok görülen: "Allah var ise neden göremiyoruz?", "Cennet ve Cehennem, insanların aşırılığını frenlemek için akıllı kimseler tarafından ortaya atılmış sembolik mefhumlardır..." ya da : "Nuh Tûfanı denilen şey, dünyanın zaman zaman geçirdiği jeolojik değişimlerden birinin efsanevî ilâvelerle ve dinsel yöntemlerle anlatılmasından başka birşey değildir." cinsinden sözler ve bu tip daha birçok görüşler, hep tarih içinde devam edip gelen inkârcılığın ve mantıksızlığın uzantısıdır ve biraz daha kamufle edilerek, sinsileştirilmiş şeklidir.

Ve hayretle görüyoruz ki küfür akli her zaman aynı şekilde çalışıyor. Hatta denilebilir ki, o günün puta tapan insanında bir fikircik, bir dünya görüşü vardır da, bugünün hiçbir şeye tapmayan insanında bu da yoktur. O hiç değilse mücerred iman gereğine kâni oluyor, yanlışta olsa kendisine inanacak bir şey buluyor. Putpereste: "Niçin yaşıyorsun, sonunda ne olacaksın?" diye bir soru sorulduğu zaman, hiç değilse, biraz da inancı için yaşadığını, öbür dünyada faydasını görmek gayesiyle puta taptığını ifade ederek iyi kötü bir cevap verebilir. Ama devrimizin inkârcı insanı veremez bu cevabı. Çünkü yanlışa da olsa inanç mefhumu ve öbür dünya kaygısı yoktur. Böyle birşey sorulsa, sorana güler, yahut alelâde birşey söyler geçer. Meselâ: "Hiç" der, bu dünyaya geldiğim için yaşıyorum bu dünyada...

Bütün dehşetiyle anlıyoruz ki, bir sam yeli gibi esip vicdan ve yürekleri körleten dinsizlik yeli, kafalarda da doğru düşünme hatta mücerred "düşünme" yeteneğini yok etmiştir.

Günümüz insanı adeta puslu bir camın arkasından bakıyor gibidir hayata ve gerçeklere. Sanki görmemek için bakıyor. Daha doğrusu O, birçok şeyleri görüyor ve biliyor da, bir noktada gözler görmez, kafalar işlemez oluyor. Nötr bir gözle de bakamıyor dine inanca ve bağlarına. Yani tarafsız da olamıyor. Din ve İslâm söz konusu olunca, büyük bir tiksintiyle irkiliyor. Her gün işlenen bütün suçların, ezilen zayıfın, tarihi bütün çöküş ve kayıplarımızın tek mes'ulü gözüyle bakıyor İslâm'a.. Nefretin en katısı ve içten geleniyle nefret ediyor din-den ve taraftarlarından...

Bakıyorsunuz bir kâşif ve bilgin doktor²⁸: "Bütün dünya Allah'ı

İnkâr etse bir mikrobuñ hayatı ba-
na O'nun varlığını isbat için kâfi-
dir." derken, daha başkaları ve da-
ha çokları çıkıyor, "Ömrüm boyun-
ca binlerce ceset doğradım, hiç bi-
rinde ruh diye bir şeye rastlama-
madım.", yahut: "İnsan neden ölür?
Kalbi durur ve ölür." der, ecel ve
ruh diye birşeyin olmadığını anlat-
maya çalışır.

Daha buna benzer bir yığın id-
dia ve akıl yürütmeler...

Bu gün Peygamber Hz. Muham-
med (s.a.s.) e "deli veya beyinsiz"
diyen pek görülmüyorsa da "O akıl-
lı bir insan, daha doğrusu bir Filo-
zoftu" diyerek, gûya O'nu büyültür
ve takdir eder görünerek, getirdiği
dini küçültmek için, ve O'nun "Pey-
gamberlik" sıfatını inkâr etmek için,

bu şekilde daha sinsice ve değişik
bir metotla hareket edenler çoktur.
Tıpkı Büyük İslâm Mutasavvıfı Mev-
lâna Celâleddin-i Rûmiye: "O bir
Ozan"dır deyip, işin içinden çıkan-
lar gibi...

Görüyoruz ki, ruhu inkâr eden
de, mikrobuñ varlığından Allah'ı bi-
len de... İkisi de ilim adamıdır. İki-
si de Allahın verdiği aynı nimetler-
le besleniyor ve aynı dünyada yaşı-
yorlar. İkisinde de akıl vardır. Fa-
kat doğruyu görmekte akıllar birbi-
rinden ayrılıyor. Akıllardan biri ter-
sine işliyor..

Kendi varlığını ve geleceğini
halledemiyen akıl akıl değildir.

Çok kere birbirine benzeyen ve,
dâima tersine işleyen hep "küfür
mantığıdır".

